

sben) a kiadó-

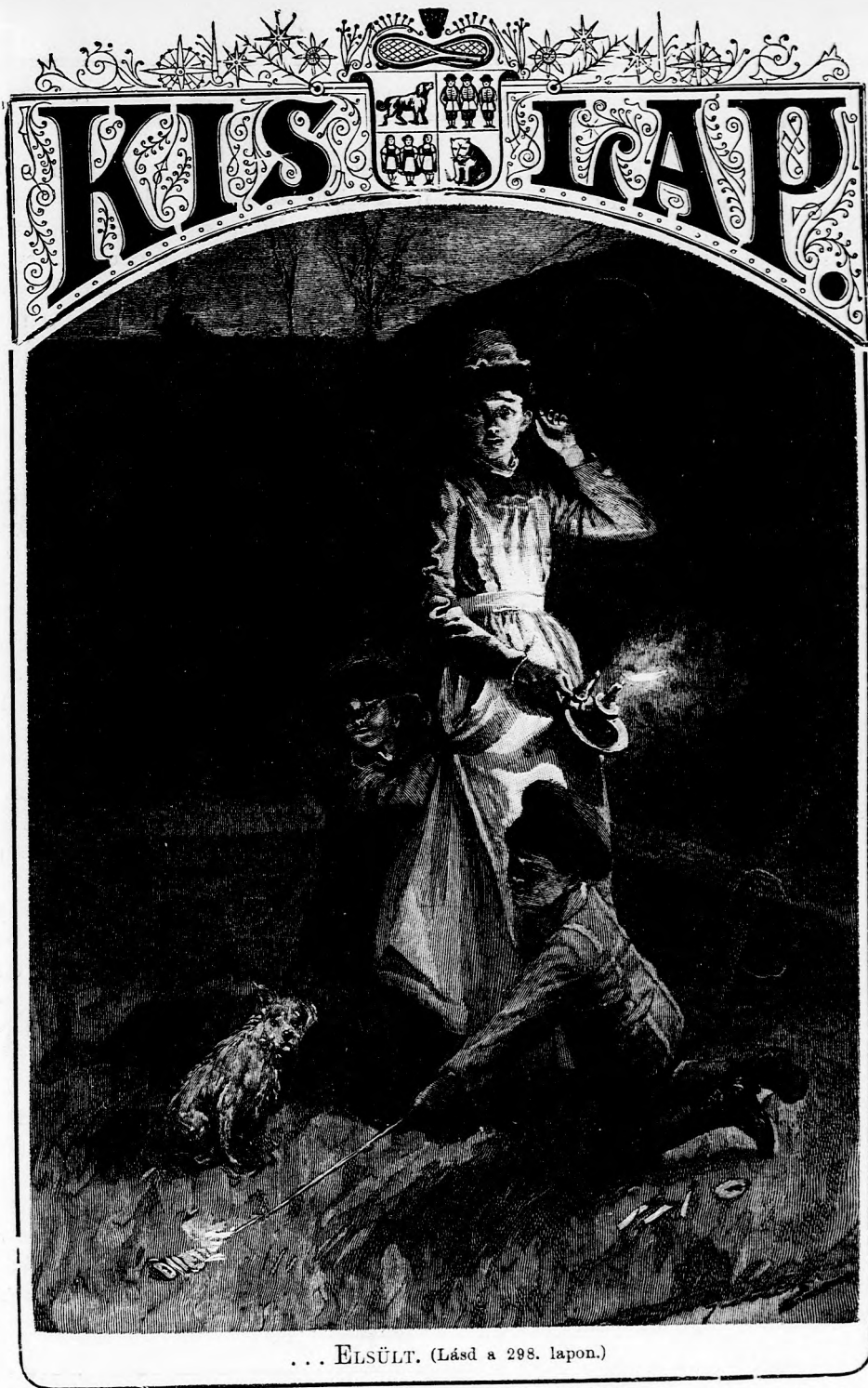
14. és 15-ik szá-
 vét még beküld-
 öke, Kozma Di
 Gizella, Mérhay

TÁJA.

villamos-vasut
 eljárás. Minden
 nek berendezé-
 ló értheti meg,
 yarázattal szol-
 vtárának» ösz-
 kát ölelem. —
 olna lakásodat,
 álaszomat, mely
 »hever«, mert
 adtam tudtadra
 lelemmel került
 va levő napon
 k. Csak az nap
 Schwarz Irén.
 ikával nagyon
 az már koráb-
 . Ha annyira
 czimű költe-
 ma majd, amint
 ? — Piláthy
 a vagytok alá-
 belőle hozzám.
 nyi a leczkéje
 nekem olyan
 illa. Kinek a
 n csupán attól
 bb az esze-já-
 kik Budapest-
 tett név vala-
 legyen. Hon-
 társad, mi a
 van s a for-
 y akár küld-
 is. — Benkó
 megemlékezé-
 rá kell nézni
 tán fogasab-
 Vuk Mariska
 néhány hét
 bb levélről a

isztes szín-nyo-
 bekötési tábla
 vi folyamából
 : Athenaeum
 cziek-tere 3.

theneum-épület.
 pesten.

... ELSÜLT. (Lásd a 298. lapon.)

XLVII. kötet, 19. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
 Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1894. november 4-én.

PAVA HERCZEG UTJA.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

BARÁTSÁGOS képű, őz haju öreg ur volt az, aki a szobába lépett. Előkelő megjelenésű, de arczra, ruházatra egészen idegenszerű. Mégis otthonosan lépett be és mindjárt le is ült egy karos székbe, miközben nyájasan mosolyogva szólt:

— No's, kis cziczák, már is az órát vizsgálgatjátok? Még messze van az ozsonna ideje.

— Ó, nem is az ozsonna miatt nézem, felelé Bözsike bátran.

— Igazán? Hat lehet annál valami fontosabb?

— Hogy ne? Mikor ma kell Ákosnak jönnie.

— Ákosnak? Az valami nevezetes férfiú?

— Az bizony . . . azaz . . . még nem egészen nagy férfiú, de majd lesz . . . nem sokára lesz . . . és ő az én testvér-bátyám . . . és minden héten meglátogat.

— Szép tőle. S akkor aztán együtt ozsonnáltok. De ha választanod kellene, hogy Ákos jönné és nem kapnátok ozsonnát . . . melyiket választanád?

— Ó, csak jöjjön! Ozsonnát kapok más-kor is, de Ákos nem jöhet minden nap.

Ez a felelet nagyon tetszetett az öreg urnak, mert megsimogatta a kis leányt, magához vonta és a térdére ültette.

— Tehát nagyon szereted azt az Ákos-t? Beszéljünk csak róla.

Egyelőre azonban nem beszélhetek, mert Kormoska czicza, akit Bözsike az öreg ur

belépése után letett a földre, nagyon szeretett mindig ott lenni, ahol az ő asszonykája. Tehát fölkapaszkodott az öreg ur másik lábára, miközben persze ugyancsak bele vágta a karmoskáját az öreg ur lába szárába.

— Ohó, ohó, czicza koma! Az ilyen karmolászási produkezióknak nem vagyok barátja.

Bözsike kitalálta, mi a baj, és mentető hangon mondá;

— Engem is megkarmol néha . . . de nem teszi gonoszságból . . . nem tudja, hogy az fáj.

— Az már más. Akkor persze el köll viselni. Ez a te kis macskád?

— Nem egészen . . . de mégis . . . úgy szólván: rám bízta, én viselem gondját.

— Tehát a gyámja vagy? Nehéz föl- adat. Tudom én azt, mert magam is gyámja vagyok két árvának.

Bözsike meghökkenve nézett az idegenre.

— Nekünk is gyámpank van, nekem és Ákosnak. De még soha sem láttuk. És már nagyon rég nem is irt.

— Látni láttátok, de olyan régen, hogy nem emlékezhetek rá. Irni pedig azért nem irt mostanában, mert sok, sok évi távollét után haza költözött ide, szép Magyarországra, és rendbe hozta azt a birtokot, házat, melyet az ő kis árváira hagytak a szülék. Eddig bérlő lakott benne, de most a gyám fog ott lakni és oda akarja vinni az iskolai nagy szünet idejére a két árva testvért is. Ki tudnád-é találni, hogy kik azok?

Bözsike, ha bár kicsi leányka volt, hamar megértette, kivált mikor az öreg ur jószágos mosolygását látta. Megölelte tehát és nagy örömmel mondá:

— Tudom, tudom, mi vagyunk azok! Én meg Ákos! Jaj de örülök! Már oly nagyon kívántuk, hogy láthassuk gyám-apánkat!

— Bizony, magam is kívántalak látni, kicsikém. De hát nem lehetett eddig. Most azonban beváltom, amit atyátoknak ígértem, mikor szegény ott messze idegenben meghalt. Akkor nem tehettem egyebet, csak épp hogy titeket haza hoztalak . . . no, szerencsétlen ut volt az . . . De minek is emlitem? Nem azért jöttem, hogy busuljunk, hanem hogy örüljünk egymásnak. Mert remélem, hogy szívesen jössz velem.

— De mennyire! És Ákos is hogy fog örülni! Nem is gyanítja . . . de mindjárt itt lesz . . .

— Aligha, kicsikém. Nem fog eljönni.

Bözsike szinte elsápadt.

— No, ne ijedj meg! Elintéztem én mindent jól. Mi megyünk oda. Hozd elő a kalapkadat, indulunk.

Néhány percczel később beültek a ház előtt várakozó bérkocsiba, nagy gyönyörűségére Bözsikének, aki nagyon szeretett kocsikázni, csakhogy eddig bizony kevés része volt benne. Utközben az öreg ur még megoktatta ilyképen:

— Engemet pedig, kicsikém, Elek bácsinak fogtok szólni. Mert rokonaim is vagytok. Megéjtetted?

— Hogy ne, kedves Elek bácsi!

Ezalatt Ákos javában busulgatott a maga csöndes szobájában és lassanként még azon is csodálkozott, hogy az igazgató ur nem ad fel neki külön leczkét betünetésül, mint máskor. Pedig mondta, hogy majd tudatni fogja vele, mi várja délután.

Bámult aztán nagyot, mikor szólították, hogy menjen az igazgató ur szobájába s

ott találta Bözsikét egy idegen öreg úrral. S Bözsike tapsolva szaladt eléje:

— Ákos! Képzeld, megjött Elek bácsi! És elvisz minket a nyári szünetre falura. Jaj de jó lesz, ugy-e?

Hamar megtudta Ákos, ki az az Elek bácsi és hogy igazat beszél Bözsike. Néhány nap múlva lesz az iskolai évről vizsgálat, akkor Elek bácsi újra berándul Budapestre és kiviszi őket magával falura, hosszu két hónapra.

— Már tudni illik Bözsikének biztos a két hónapja, mondá Elek bácsi. De a tied, Ákos fiam, attól függ, nem vagy-e nagyon garabonczás diák? Mert ha nagyon is nagy csinyeket követnél el, akkor bizony vissza hozlak ide nyaralni.

— Jaj dehogy! tiltakozott Ákos. De ugy-e, kedves Elek bácsi, szabad lesz egy kicsit szaladgálni a mezőn, meg néha egy-egy fára fölmászni?

— Szabad, oly föltétellel, hogy épségben hozod haza a ruhádat és a nyakadat.

— És nekem is szabad lesz a mezőre kisétálnom, ugy-e kedves Elek bácsi? szölt Bözsike élénken. Hátha ott rátalálok valamelyik tündérékére.

Elek bácsi nagyot nézett, az öreg igazgató ur pedig, aki már jobban ismerte Bözsikét, nevetett, míg Ákos komoly képpel magyarázta:

— Tudja, Elek bácsi, ez a buksi kis Bözsike nagyon szereti a meséket. Már én ki is fogytam minden tudományomból, mindent elmeséltem neki, amit csak valahol olvastam. De ő aztán minden áron látni is szeretné azokat a tündéreket, mesebeli hősoket.

— Hm! Már biz' arról nem állhatok jót, hogy effélével is szolgálhatunk-e, felelé

Elek bácsi nevetve. No, de a feleségem majd jobban érti. Ő sok mesét tud. Hát majd forduljatok Klára nénihez.

— És ... és a Kormoskát is elvihetem? kérde Bözsike.

— Azt a rettenetes kis cziczát? Nem bánom, de oly föltétellel, hogy csak a divánt és karos széket lyuggassa ki a karmocskáival, ne pedig az én lábamat.

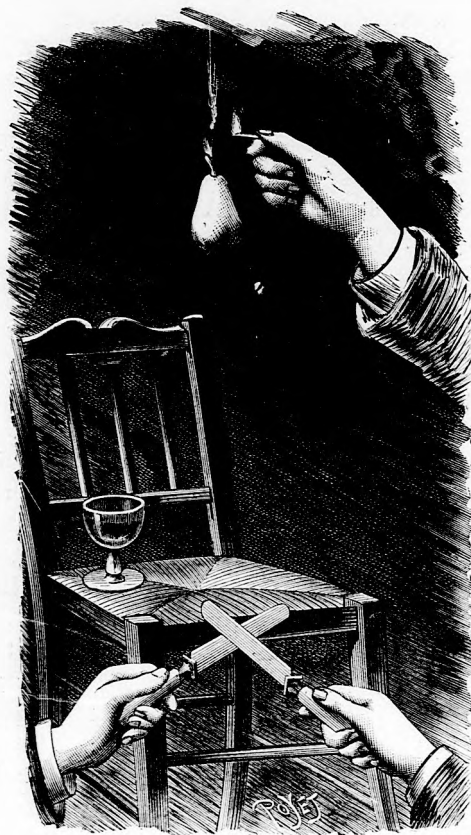
Ilyen előleges készülődéssel vigan telt a délután, kivált mert az öreg igazgató ur jó oszonnát is adott és Ákos most már értette, hogy amit ő délelőtt kemény büntetésnek hitt, az csak egy kis titkolózás volt: meglepetést szereztek neki, mert az igazgató már tudta, hogy Elek bácsi el fog jönni Bözsikével. Ezért most már hálásan tekintett is Pataki urra s mikor ez azt mondá, hogy nemde, örül Ákos, hogy kiszabadul pár hétre az intézetből, ahol évekig lakott? Ákos őszintén mondá:

— Igenis, de egy kicsit mégis sajnálom ... hogy az igazgató urat olyan sokáig nem fogom látni.

— Ó, hát jöjjön velünk az igazgató bácsi is! ajánlotta Bözsike.

— Nagyon helyesen mondtad, kicsikém, szólt Elek bácsi. Az igazgató ur, ha nem jön is mindjárt velünk, de okvetlenül meg fog a nyáron át többször látogatni és akkor majd Ákos beszámol, hogy megérdemli-e a vakációt?

BÜVÉSZET.

A KÖRTE-SZELÉS. (Lásd a 302. lapon.)

Mindent elrendeztek szépen s jó későn este vitte Elek bácsi Bözsikét vissza a maga intézetébe, azzal bucsuzván el a testvéreiktől, hogy:

— Tíz nap múlva eljövök értetek. Készen legyetek minden czókmókokkal, labdával, Viczával, Kormoskával!

Jaj, de nehéz is volt ezt a két hetet kivárni! Lassacskán azonban mégis leteltek a napok, aztán pontosan megjelent Elek bácsi, fölpackolta Ákost, Bözsikét, egy kosárkában Kormoskát és utra keltek.

Kellemes volt az utazás, még kellemesebb a megérkezés a garamlaki szép uri házba, melynek tornáczáról szelid, nyájas képű, ősz haju öreg asszonyság sietett eléjük.

sz igazgató
ad, kicsikém,
ur, ha nem
mindjárt ve-
le okvetlenül
g a nyáron
ször látogatni
r majd Ákos
l, hogy meg-
eavakációt?
ent elrendez-
pen s jó későn
te Elek bá-
csikét vissza
a intézetébe,
ucuszván el a
ktől, hogy:
iz nap mulva
értetek. Ké-
yetek minden
otokkal, lab-
iczával, Kor-
al!
de nehéz is
a két hetet
! Lassacskán
a mégis letel-
napok, az-
tosan megje-
ek bácsi, föl-
Ákost, Bözsi-
y kosárkában
skát és utra
y kellemesebb
p uri házba,
nyájas képü.
ett eléjük.

— Megjöttünk, Klárikám, szólt Elek bácsi. Gyerekek, öleljétek meg Klára nénit!

Erre biztatás sem köllött, mikor a néni oly barátságosan, tárt karokkal várta őket, Bözsikét pedig még ölébe is emelte, sokáig nézte s újra össze csókolta.

— Kedves kicsikém! Szakasztott az anyja!

— De éhesek vagyunk ám, édes anyjukom, szólt Elek bácsi vidáman.

Alig mult el dél hogy megérkeztek, s az ebéd már készen várta őket. Klára néni úgy eltalálta Ákos és Bözsike kedves ételeit, hogy mind a ketten azonnal és tökéletesen meggyőződtek, hogy kedvesebb nénike heted-hét országban sem lehet. Ebéd

után nem volt sokáig maradásuk, hanem szét akartak nézni a házban.

— Legelőször a szobátokat nézzétek meg, mondá Elek bácsi.

A nagy épület folyosójáról több ajtó nyílt s ezek egyikén tágas, világos, szép szobába léptek be. A szoba csinosan, kényelmesen volt butorozva s Ákos és Bözsike örvendezve tapsoltak, hogy mily

szépen fognak itt berendezkedni és játszogatni.

— Nem fogunk ám lármázni! szólt Ákos komolyan. Nem fogjuk zavarni a szomszéd szobában levőket.

— Attól akár lármázhattok is, felelé Klára néni. A szomszéd-szoba mindig üres.

— Miért? kérdé Bözsike kíváncsian.

Elek bácsi és Klára néni egy pillanatra összenéztek.

— Miért ne tudhatnátok? szólt aztán Elek bácsi. Sőt szükséges, hogy áhítatos kegyelettel gondoljatok rá. Ez a szoba a ti jó mamátok szobája volt és ma is minden úgy van benne, amint ő itt hagyta, mikor évekkal ezelőtt elutazott.

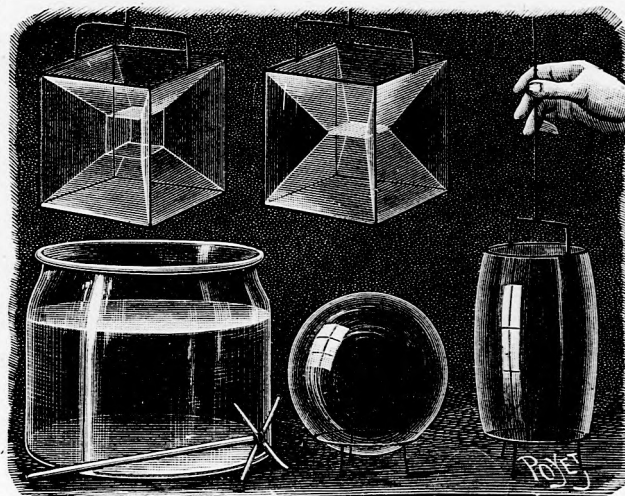
Kimentek a folyosóra és benyitottak a

szomszéd szobába. Ez nagyon diszesen volt berendezve és minden a maga helyén állt, mintha a szoba lakója csak kisétált volna.

— Milyen szép zongora! szólt Ákos.

— Igen, a mamátok igen szépen zongorázott, felelé a néni. Azóta sem játszott senki ezen a zongorán. Nagyon el lehet hangolva, de nem hangoltatjuk meg, mert úgy sincsen senki aki játszana rajta.

BÜVÉSZET.

FORMÁS BUBORÉKOK. (Lásd a 302. lapon.)

A néni fölnyitotta a zongorát és megérintett néhány billentyűt, mire a zongora hangot adott. Aztán megnézték a falon függő arczképeket, melyek régi, nagyon régi divatu ruhákban lefestett nőket és férfiakat ábrázoltak.

— Ezek nagy szüleitek... ez édes anyátok.

Bözsike kissé félénken nézett a komoly tekintetű alakokra, míg Ákos már eléggé nagy volt, hogy kellően megértse a dolgot. De ő is elkomolyodott kissé. Elek bácsi pedig ezt mindjárt észre vette.

— No most menjünk a kertbe! mondá.

Szép nagy kert volt, itt virágos csoporttal, amott terebélyes fával. Nyár dereka levén, minden java-pompájában állott.

— Jaj de gyönyörű! szolt Bözsike tapsolva. Már itt igazán lakhatnak tündérek. Ugy-e kedves néni?

— Nem igen hallottam hírét, hogy itt laknának, felelé a néni mosolyogva. Még a falubeliek is inkább amott azt az erdős dombot nevezték el Tündérvárnak.

— De ott aztán vannak is tündérek, ugy-e?

— Ugyan, kis bohó, mit fecsegsz! Hisz az csak mese. Nem látott bizony ott sem senki tündért.

— Talán... talán mert csak nappal jártak ott. Pedig a tündérek, tudja néni, éjjel a szép holdvilágnál jönnek elő.

— No lám, milyen alaposan ismeri a szokásaikat! nevetett Elek bácsi.

— Igenis, tudom én. Ákos sokszor mondta. Mit gondol, kedves bácsi, ha valaki ott töltené az éjt a Tündérváron?...

— Azt gondolom, hogy reggel alkalmasint hatalmas náthával térne haza.

Bözsike nem volt ezzel a válasszal megelégedve, de mégis nagyon örült, hogy reményei félig-meddig teljesülnek. Ime, itt

csakugyan van tündérvár. Hátha ott lakik Tündér Ilona?

Egyelőre nem törhette tovább a fejét rajta, mert volt elég nézni való itt közel is. Aztán meg Kormoska is dolgot adott, mert a kis cziczának szintén nagyon tetszett itt minden. Azonnal próba-vadászatot rendezett a verebek, galambok ellen, fölmászott a fára s Bözsikének akár hány-szor ugyancsak fáradságába került, hogy vissza csalja magához.

Mire béesteledett, Ákos és Bözsike már jól ismerték az egész háztájat és nagyon meg voltak elégedve. Mikor aztán lefeküdtek, mind a ketten örvendve gondoltak rá, hogy milyen kellemes lesz itt a vakáció.

Bözsike hamar elaludt, de Ákos ébren maradt. Az jutott eszébe, hogy itt a szomszédban van néhai jó mamája szobája. Igyekezett vissza emlékezni szüleinek, de csak nagyon homályos képek kavartak emlékezetében. S egyszerre csak össze rezzent... igen... semmi kétség... a szomszéd szobából, az üres szobából zongoraszó hallatszott.

Az első pillanatban Ákos azt hitte, hogy tán csak képzelődik... De nem... ime, újra szól a zongora. Pedig már mindenki alszik a házban, mindenütt csöndes minden, és ebben a mély csöndben megszólalt a mama zongorája!

(Folytatása következik.)

RAB OROSZLÁN.

— A »Kis Lap« 49-dik színes műmelléklete.

RAB vagyok, tán soha ki sem szabadulok, szűk ketrecben éjjel-nappal csak busulok; vágycokozom vissza a nagy sivatagba, melyet mindig forrón süt Afrika napja, mely elnyulik messze a végtelenségbe, napokig száguldván se értem végére

ha ott lakik

abb a fejét
ló itt közel
olgot adott,
nagyon tet-
oba-vadásza-
mbok ellen,
akár hány-
került. hogy

Bözsike már
és nagyon
tán lefeküd-
ondoltak rá,
a vakáció.
Ákos ébren
itt a szom-
ája szobája.
leire, de csak
rogtak emlé-
ze rezzent...
zomszéd szo-
raszó hallat-

s azt hitte,
De nem ...
ig már min-
nütt csöndes
öndben meg-

N.
imelléklete.

sem szabadu-
l-nappal csak
a nagy siva-
süt Afrika
a végtelen-
értem végére

S e végtelenségnek én voltam királya,
reszketett mindenki hangom hallatára. Me-
nekült, de csak ha magam is engedtem;
biztos volt a prédám, ha már kiszemeltem.

Mily boldogan éltem a nagy sivatagban!
Ó, hogy ily keserves rabságra jutottam!
S rabbá tett az ember, aki olyan gyöngé,
hogy féllábommal csak úgy játszva ütöm
le! Gyöngé, de furfangos! Törbe tudott
csalni, mély veremben majdnem éhen ha-
gyott halni; s mikor elgyöngülve mozdulni
sem tudtam és halálra készen fekdtem
ájaltan: megragadott, bezárt vas rácsos börtö-
nbe s rettegés helyett most már guny-
ny! köszönte!

És elvittek messze szép sivatagombul
tengeren, sok messzi hideg országban tul;
állatkerti házba helyeztek el végkép, hogy
ott mulattassam a nagyváros népét; közel-
ről bámulnak, vigan nevetgélnek. Hajh!
erős a vas rács, egy csöppet sem félnek. Hiába
bődülök rájuk nagy haraggal... még tet-
szik is nekik. »Hatalmas a hangja!« Hejh,
ha kiemelhetnék, köztük szét üthetnék, bezzeg
akkor tudom, sirva emlegetnék!

De hiába minden: nem lehet! Nem
lehet! Az én szabadságom örökre oda lett!
Bánkodom, busulok, de titkolom mélyen, a
ram bámulókra lenézek kevélyen. Mit is
tehetne mást a puszták királya? Méltóság-
gal tűr, mit a sors mért rája.

KIS TEMETŐ.

*KIS temető áll a faluvégén ...
Olyan kedves ez a kis hely nekem.
Olyan kedves minden bokra-fája —
Ugy nevelte könyeimnek árja.*

*Van ott egy sir, rajt virágok nőnek,
Körülvé szél a madár-ének;
Szomorú fűz ráhajtja az ágát,
Siratja a korán elhalt lánykát.*

*Bár szegénykét soha nem ömértem;
Testvérem volt ez a lányka nekem:
Ha meglálok, fölmegegyek az égbé:
Megismerem talán ott egy
Kis angyal képébe. Otáh Szidonia.*

A TÜZI JÁTÉK.

— Beszélyke. —

(Képpel a czimlapon.)

KIS Anikó szinte megijedt, mi-
kor Béla, már jó későn este,
nagy sebbel-lobbal törtetett be
az ajtón. Arcza egészen ki volt
pirulva, de nem a haragtól, hanem a kelle-
mes izgalomtól; meglátszott rajta, hogy
nagyon jól mulathatott, ahonnan jött.

Be sem is tette még maga után az aj-
tót, már kezdte mondani:

— Jaj, apácska! . . . Anikó! . . . de kár,
hogy ott nem voltatok! Nagyszerű volt!

— Az derék, szólt apja nyájasan. Hát
aztán mi minden volt?

— Hát . . . először is sok, sok jó szőlőt
ettünk.

— Én is szeretem a szőlőt! De kaptam
is, pedig nem voltam szüreten, szólt Anikó.

Béla tudni illik szüreten volt, egy jó paj-
tása hívta meg.

— Az még semmi, hogy szőlőt ettünk.
Hanem most este . . . az volt ám valami!
Kálmán gyönyörű tüzi játékot eregetett,
apja vette neki a hozzá valót. Volt gyö-
nyörű rakéta, tűzkéve, béka.

— Jaj, a békát nem szeretem! jegyezte
meg Anikó.

— Ó te buksi, hiszen az nem olyan
béka, mely vízben él, hanem ellenkezőleg,
meg lehet gyujtani és gyönyörűn sziporkáz,
pattog. Kálmán volt a tüzmester, de én
is segitettem meggyujtani . . . nem is ne-
héz. Jaj de szép volt!

— Jól van, jól, fiam, szólt apja moso-
lyogva. De most már ne izegj-mozogj és
ne ugrálj annyit. Tudod, sokszor figyelmez-
tettek, hogy már nyugodtabban visel-
kedjél.

— Mindjárt, apácska, csak még valamit akarok mondani . . . valamit akarok kérni . . . ugy-é megteszed, aranyos jó apácskám?

— Ha helyes dolgot kérsz, szívesen.

— Persze hogy helyeset, nagyon pompásat! Ugy-é, apácska, mi a jövő héten tartjuk meg a szüretet?

— Ugy van.

— Hát . . . hát én is szeretném meghívni néhány jó pajtásomat . . .

— Ez az egész? Megteheted.

— Ó, nem ez az egész! Hanem . . . én is szeretnék olyan szép tüzi-játékot rendezni . . . ha volna néhány röppentyű . . . béka . . . tűz-csóva . . . En volnék a tüzmeister. O, én már értek hozzá, Kálmán megtanított.

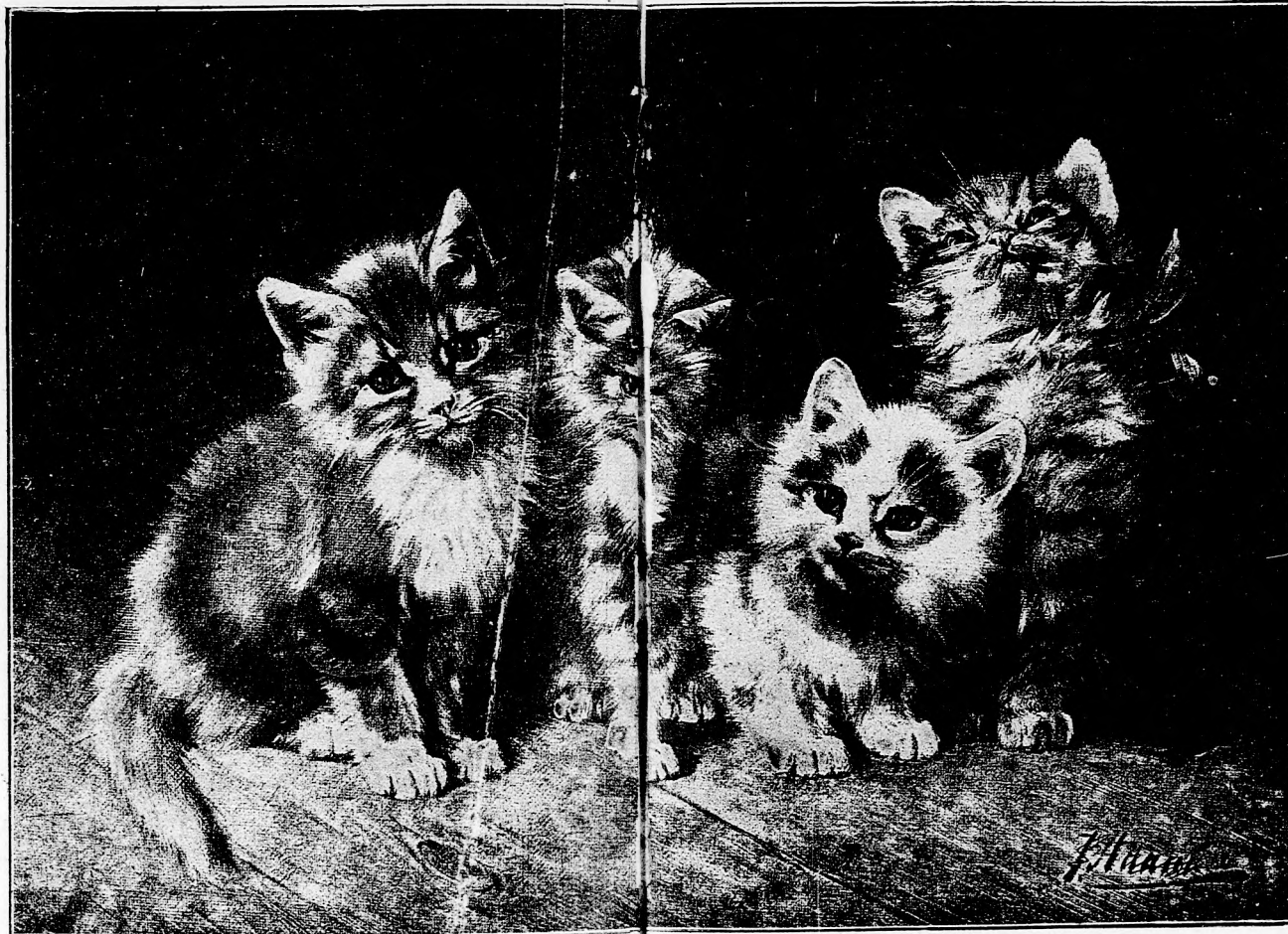
Az apa nyájasan mosolygott.

— No, majd meglátjuk.

Erre Béla ujjongva ugrott apjának a nyakába. Tudta ő, hogy ez a »majd meglátjuk« éppen annyi, mint az ő kívánságának a teljesítése.

Nem is csalódott. Másnap magával vitte apja a boltba s vásároltak jókora készletet mindenféle tüzi játékszerből. Béla persze a világért sem engedte volna, hogy más vigye haza a csomagot. Büszkén mutogatta egyik-másik pajtásának, akivel találkozott.

— Látod . . . ez rakéta . . . ez béka . . . Otthon is alig volt a csomagtól maradvása, mignem apja figyelmeztette:

Az EMMIKE (Lásd a 302. lapon.)

— Most tedd szépen félre, kedves fiam. Ez nem valami nagyon veszedelmes por-teka ugyan, de mégis tűzanyag. Ne türel-

metlenkedjél. Hagyd nyugton, míg a produkciód napja elérkezik.

Csak hogy Béla minden lehető jó tanács

három napig. Hosszu idő! Rettenetes! A leczkéje, mi tagadás benne, nagyon meg-sínylette a tüzi-játékra való készülődést s az iskolában a tanító ur nagyon csóválta a fejét, mikor Béla felelt vagy írásbeli dolgozatát mutatta be.

— Ugy látom, nem járt az eszed a munkádon.

Már ez csakugyan nagy igaz volt, hogy Bélának egyeben sem járt az esze, csak a tüzi-játékon. Eldicskedett vele pajtásainak, legjobb barátait meghívta a szüretre, mikor pedig egyik-másik nem akarta hinni, hogy tüzi-játékot fog rendezni, büszkén felelte:

— Nem hiszitek? No hát holnap majd elhozom és megmutatom, milyen nagy készletem van. Még szebb lesz, mint a Kálmáné volt.

Otthon . . . no, már ott éppen-séggel nem volt nyugta a kedves, drága csomagtól. Mikor apját távol tudta, minduntalan előszedegette, aztán büszkén mutogatta kicsike hugocskájának:

— Látod, ez a »béka.« Ez a »kigyó,« ez meg a »rakéta.« No, te is ott leszel, majd meglátod, mily gyönyörűen fognak szikrázni és sisteregni az est-homályban!

A kis Anikó nagy szemeket meresztett, mert biz, ő még soha sem látott tüzi-játékot és el sem

közül azt szerette legkevésbé, amely holmi türelemről szólt, meg arról, hogy nyugodtan illik megvárni mindennek az idejét. Még

tudta képzelni, milyen lesz az a szikrázó, pattogó »béka.« De még a Lidi szobalány is kíváncsian bámulta.

— Jaj, ifuracskám! Aztán nem fog félni? mondá ijedezve. Hát ha elsül?

— Haha! Persze hogy elsül! Az volna csak szép, ha el nem sülné! De ne féljete, nem veszedelmes az. Akár ma este meg is mutatom, elsütök egyet. Eggyel több vagy kevesebb, az már mindegy a szüreti produkciónál.

Roppantul örült Béla, hogy ilyen ürügyet talált. Hugocskájának már csak bemutathat egy kis próbát? Aztán nem is fogja apácska tudni, ma este nem lesz itthon. Milyen pompás, hogy nem köll még két napig várni.

Este csakugyan megtartották a próbát kívül a ház mögött. Hárman nézték: Anikó, Lidi, meg a Csutka kutya. Béla bebizonyította, hogy jelesül érti a dolgát. Pálca végére erősített kanócczal messziről gyújtotta meg a »békát« s a próba kitünően sikerült: a béka elsült. (Lásd a képet a czimlapor.) Ugy sistergett, s sziporkázott, pattogott, hogy gyönyörűség volt látni. Anikó tapsolt, Lidi bámult, csak az a gyáva Csutka futott el, de messziről ugatva, bizonyosan ő is azt akarta mondani:

— Nagyon szép!

Azzal nem törődött Béla, hogy a Csutka kutyus mit gondol; de azt nagyon büszkén és elégedetten hallgatta, mikor Anikó és Lidi tapsoltak és dicsérték. Csak hogy nem minden öröm tart sokáig és Belának éppen az lett a baja, hogy a tüzi-játék próbája oly nagyon tetszett Anikónak. Mert a kicsike, semmi hibát sem gyanítva, az apa haza térése után azonnal eldicsekedett, hogy Béla mily gyönyörű produkciót rendezett.

— Oktondi kicsikéje! Hogy kifecsegi! boszankodott Béla.

Biz' azt kifecsegte s az apának nem tetszett a dolog. De nem akarta nagyon szigoruan fogni és csak annyit mondott:

— Nem szeretem, Béla fiam, hogy megfeledkeztél intésemről. Mondtam, hogy a szüret napjáig ne vedd elő a tüzi-játékot. Most már kereken megtiltom. Hírem és tudtom nélkül nem szabad hozzá nyulnod.

Hát ez végre is nem lett volna nagy baj, a produkció ugyanis csak a szüret estéjére volt szánva. Igen, de Béla megígérte az iskolában pajtásainak, hogy elhozza és megmutatja az egész készletet. Most már szégyenben marad, kérdegetni fogják s nem mutathat semmit

Már ezt nem birta elviselni.

— Segitek én a bajon, gondolá. A csomagot apácska ott fogja látni a helyén, csak hogy üres lesz. Kiszedem belőle a tüzi-játék-szereket... a zsebemben viszem el. Azután majd vissza rakom.

Meg is tette. Tele tömte valamennyi zsebét úgy, hogy most meg attól félt, hogy ha apa vagy mama meglátja ezeket a csodálatosan duzzadt zsebeket, föl fog nekik tűnni, baj lesz belőle. Nagyon korán elsiegett tehát a háztól és szerencsésen el is kerülte otthon a veszedelmet.

Egy órával később mennyire szerette volna, bárcsak el ne kerülte volna a veszedelmet!

Mert hejh!... gonoszul tud a kegyetlen sors tréfálni azzal, aki görbe uton jár! Béla is vigan örvendezve jutott el az iskola épületébe s még akkor sem igen gyantott rosszat, midőn a folyosón a tanító urat pillantotta meg. De bezzeg majd holtra vált, mikor a tanító így szólította meg:

— Miféle furcsa állapotban jössz te az iskolába? Mivel vannak a zsebeid úgy tele tömködve?

Hebegett, dadogott Béla valamit, de maga sem tudta mit, nem hogy a tanító ur értette volna. Nagy ijedelmével pedig csak még inkább magára vallott s a tanító ur így szólt:

— Mutasd elő, mit hordozol ide az iskolába?

Nagyon nem szívesen engedelmeskedett Béla, de kénytelen volt vele. Huzódózva, zavartan rakta ki zsebeiből egész drága készletét s a tanító ugyancsak bámult.

— Ugy! Hát effélen jár az eszed? Ezért nem tudod napok óta a leczkédet, ezért olyan hanyag az írásod! És mily vakmerőség, ilyen holmit hurcolni! Hol szerezted?

Erre a kérdésre hirtelen neki bátorodott Béla s föléledt a reménye, hogy nem lesz semmi baj. Hiszen nem szerezte ő a tüzi játékszer tilos módon, nem követett el semmi rosszat; tulajdon édes apjától kapta.

El is mondta szaporán, hogyan jutott hozzá és hogy szüreti mulatságra van szánva.

— Nagyon szép! felelé a tanító. Ott a szőlő-hegyen helyén való is volna. De itt az iskolában nem tartunk szüreti mulatságot.

És a kegyetlen tanító, Béla szörnyű rémületére, egy nagy papirosba rakta mind a röppentyűt, kigyót, békát és bezárta az asztala fiókjába. Még egy kicsit reménykedett Béla, hogy az iskola végeztével vissza kapja kincsét. De hiába reménykedett. A tanító kérlelhetetlenül lefoglalta, megtartotta az egész tüzi játékszer-készletet.

Szinte tántorgott szegény Béla, amint lapos, üres zsebekkel haza felé ballagott. Most már mi lesz? Első gondolata az volt, hogy mindent megvall apjának. De a következő pillanatban vissza rettent tőle. Hogyan vallja meg, hogy megszegte apja határozott

tilalmát? Talán holnap estig még kigondol valami okosabbat.

Nagyon iparkodott, hogy észre ne vegyék zavarát. Nem is vették észre. Másnap pedig a szüret napja volt, sok dolga akadt mindenkinek. Az apa korán elment a szőlőbe s távozáskor oda szólt Bélának:

— No, fiam, délután te is jőjj. Látom, ott a csomag a helyén.

Össze szorult Bélának a szíve. No hiszen, abból ugyan gyönyörű tüzijáték lesz, ami ott a csomagban van! Ócska papirossai van kitömve. Vége az ő nagy örömének, csuffá lesz pajtásai előtt, kiket vendégül hívott és végre is meg kell vallania apácska előtt mindent!

Egészen belé zavarodott a nagy bajába s délután sápadtan, szótlánul ment ki a szőlőbe. Ott volt a sok jó pajtás, vigan is voltak mind, csak éppen Béla nem. Panaszkodott, hogy a feje fáj, láza van. Mikor pedig pajtásai a tüzi-játékot emlegették, hogy szép lesz-e, akadozva felelé:

— Nem tudom... még kérdés, megtartjuk-e... ha eső lesz, akkor elmarad.

— Dehogy lesz! Hiszen tenyérnyi felhő sincs az égen! Hová beszélsz?

Biz' azt Béla már alig tudta, mit beszél. És minél inkább közeledett az est, annál sápadtabb lett. Végre így szólt Anikónak:

— Beteg vagyok, haza köll mennem... Mondd meg mamácskának, ha talán keresne, hogy otthon vagyok.

Föl is kerekedett és haza szökött.

— Így lesz legjobb. Azt fogják hinni, hogy azért maradt el a tüzi játék, mert beteg lettem. Ó!... mi lett az én nagy örömeimből!

Busan, elkeseredetten üldögélt otthon a szobájában. Most már azt forgatta az eszé-

ben, hogy apjának miképen mondja el a tüzi játékszerek elevesztését? Mert hát végre is csak el kell mondani és bocsánatot kell kérni.

Szörnyen lassan telt az idő, de végre béesteledett és jó későn aztán haza térték a szülék a kis Anikóval. Most Anikó törtetett be olyan nagy sebbel-lobbal:

— Jaj, Béla, de kár, hogy ott nem voltál! Jaj de gyönyörű volt a tüzijáték. Mivel te ott nem voltál, hát apácska Kálmánra bízta az egészset. Nagyon jól sikerült. Jaj de szép volt!

Bámult Béla. Mit fecseg a kicsike? Talán bizony csufolni, boszantani akarja? Rá is förmedt, hogy ne fecsegjen olyan hiábavalóságot, mikor nem is volt tüzi-játék. De ekkor az apa közbe szólt:

— Tévedsz, csak te lakoltál türelmetlen mohóságodért. A tanító ur még tegnap értesített és vissza küldte a lefoglalt tüzi játékszereket. Mindent tudtam és vártam, mit fogsz tenni. Hallgattál, titkolóztál, megszóktél; pedig ha idején hocsánatot kérsz, megmentetted volna a mulatságodat, melynek oly nagyon örültél. Így bizony nélkülűd tartottuk meg. Ez a büntetésed.

Béla lehorgasztotta a fejét. De megfogadta, hogy nem egyhamar felejtí el, miért esett meg az ő tüzi játéka . . . nála nélkül.

KÉT KERTECSKE.

QLYAN duzzogó képet mutatott Évike, hogy egy csöpp gyönyörűsége sem telhetett benne annak, aki látta. A mama észre vette, egy pillanatra el is komolyodott, de aztán nyájasan kérdezte, hogy mi a baj? Pedig úgy is tudta előre.

Hát persze megint az új nevelő-kisasszonyra volt panasza Évikének. Mégis csak jobb volt a régi.

— De hiszen eleinte nagyon szeretted és úgy látom, meg is érdemli. Olyan nyájas, türelmes, szelíd. Oktat is, szórakoztat is.

— Igen . . . de mégis . . . ó! . . . annyira meguntam már! Reggeltől estig minden nap folyton ismételgeti, hogy »Évike, ezt ne tedd!« »Évike, ezt tedd, azt tedd!« »Ez nem szabad, az sem szabad!« Fél-óráig sem maradhatok nyugton az intéseitől.

— Az baj, ha nincs igaza . . .

— Hiszen nem mondom . . . de tudom én már magam is, magamra hagyhatna.

A mama nem szólt semmit. Talán igazat is adott Évikének. Már legalább Évike azt sejtette.

Délután künn sétáltak a nagy kertben, melynek egyik sarkában Évikének külön kis kertcskéje volt. Nagyon jó rendben tartotta, igen szép virágok nyiltak benne. De a mamának most furcsa ötlete támadt.

— Talán nagyon is sok időt pazarolsz erre a kertcskédre, azért nem érsz rá egyébre s azért van sok kifogása a kisasszonynak. Mától fogva tehát ebbe a kertcskébe nem szabad belépned.

Évike csodálkozott, kissé szomorkodott is, mert szerette a kertcskéjét; de mert a mama úgy parancsolta, hát bele nyugodott. És lassanként meg is feledkezett róla.

Több hét mult el így. Egy napon megint ott sétáltak a kertben s a mamának ekkor az jutott eszébe, hogy meg köllene nézni, milyen állapotban van az Évike hajdani kertcskéje? Oda sétáltak tehát és Évike sirva fakadt, mikor meglátta régi kedves kertcskéjét. Egészen fölverte a dudva, paraj, a nemes virágok kiszóródtak, kivesztek. Szánalmas vadonná lett az egykori kedves virágos zugocska.

— Ugyan hogy történhetett ez? csodálkozott a mama.

— Ó, hogy ne? felelé Évike. Azelőtt én minden nap kigyomláltam a dudvát; de mióta senki sem irtja, elhatalmasodott a giz-gaz és kiölte a szép virágokat.

— Ugy-e? Lásd, kedves lányom: erről akartalak meggyőzni. A gyermek szive, elméje is kert s megterem benne a nemes virág mellett a dudva is: a jó tulajdonságok mellett a gonosz hibák. Eleinte kicsiny a dudva és könnyü kiirtani, tiszta

és szép marad a kert. De ha magára hagyják, elhatalmasodik a giz-gaz és kiöli a nemes virágot, sivar vadon lesz a szép kertből. A kedves jó kisasszony a te kertészed; légy hálás, ha bele nem fárad hibáid kigyomlálásába.

PIKTOR NÁCZI.

HÉ pjjácza! Vicza, Katka!
Rám ügyeljetek.
Mind a hárman foglaljatok
Egy széken helyet!

Nagy dolog van készülöben!
Mind rám nézzetek...
Lerajzolom táblácskámra
Az arczképetek!

Csitt! Ne mozogj, te fajankó!
Katka, Vicza, csitt!
Mind három reám szögezze
Pillantásait.

S ha sikerül nagy munkája
Piktor Náczinak:
A „Kis Lap“ számára küldi
Forgó bácsinak.

AZ EMMIKE CZICZÁI.

(Képpel a 296-297. lapon.)

NÉGYEN vagyunk, négyen
Kis cziczák.
Szeretünk is csinálni szép
Muzsikát.

Szeretünk, tudunk is —
Nem csuda!
Hangszerünk, hisz' ösmeritek.
A duda.

Dudorászunk négyen
Nagy vígan:
Majd paszitán s bálokon, majd
Lakziban.

Mig apánk anyánkkal
Oda van,
Egerészni holmi sötét
Oduban:

Mi víláman egyre
Dudálunk,
S ha beértük vele: csihaj!...
Ugrálunk.

Nincs mi nekünk gondunk
Sem mire —
Szeret minket az asszonykánk,
Az aranyos Emmike.

BÜVÉSZET.

(Képekkel a 297. és 298. lapokon.)

A körte-szelés.

VÉKONY, gyöngye fonállal függessz föl egy érett, lágy körtét jó magasan. A körte lehetőleg lágy legyen, az úgynevezett »vajkörte« fajtából. Mikor a körte függ, nyujts jó éles kést valakinek a társaságban és szólítsd fel: vágja ketté a körtét, de úgy, hogy kezével ne érintse.

Hiába fogja próbálni; mert ha rásuhint a késsel, a körte félre billen, vagy a gyöngye fonál elszakad, mielőtt a körte ketté volna szelve.

Miután hiába próbálkoztak, megmutatod, hogy a megoldás igen egyszerű. Megkéred a társaság egyik tagját, hogy egy

szál égő gyújtófával gyujtsa meg a fonalat; magad pedig a kést a föld közelében, élével fölfelé, épp a körte alatt tartod. Amint a fonal elégett, a körte lezuhan, a kés élére esik és sulyánál fogva ketté szeli önmagát.

Szükséges azonban, hogy pontosan tudjad, hová fog a körte esni, tehát hol kell a kést tartanod. Ezt egy kis fogással könnyű meghatározni. Még mielőtt a nézők egybe gyűlnék, felfüggeszted a körtét s néhány csöpp vizet öntesz rá. A víz végig fut a körtén és lecsöpög a földre. A hová csöppent, ott valami jelt csinálsz, melyet más nem igen vehet észre. A körte pontosan arra a helyre fog esni.

Ha a körte kellő magasságból esik, akkor keresztbe tartott két késsel akár négy részre is fészeldelődik.

*

Formás buborékok.

Szappan-buborékot mindenki tud fujni. De az ilyen buborék a legkisebb érintésre szétpattan. Lehet pedig aránylag igen erős buborékot fujni és ezt különböző alakúvá is kényszeríteni. Csak hogy különféle apró készülék kell hozzá. Nagyon könnyű mind.

Legelőször is a szappanlevet készítjük el. Fehér szappanból sűrű levet habozunk s ebbe folyékony gliczerint öntünk, úgy, hogy a folyadék három ötöd rész szappanból és kétötöd rész gliczerinből álljon. Miután jól össze kevertük, több óráig nyugodtan állatjuk. Ekkor fehér réteget találunk a felszínén; azt eltávolítjuk s a maradékkal végezzük a produkciót, de nem szalma-csővecskével, hanem papirosból készült nagyobb, öblösebb csővel, melynek egyik végét éppen úgy négy ágra választjuk szét, mint a szalma-szalét szoktuk. A nagy csővel a jól elkészített leből fejnagyságu buborékot lehet fujni, mely pompas színekben csillog. És ezeket az óriási buborékokat rá lehet kényszeríteni, hogy különféle alakot öltsenek. anélkül, hogy hamarosan szétpattanának.

E végből vékony drótra van szükségünk. A drótból csinálunk p. o. jókorra karikát, mely három lábon áll, mint valami főző edény. A karika drótját megkenjük szappanos lével, aztán nagy buborékot fuvunk és óvatosan ráhelyezük a karikára. Oda fog tapadni és ott marad. Most egy másik drótkarikát, melyet szintén előre készítetünk el s melynek fogója van, fönn óvatosan hozzá értetünk a buborékhoz. Hozzá tapad ehhez is, és ekkor lassan, vigyázva fölfelé húzzuk. A buborék meg fog nyulni és hosszukás alakot ölt, még pedig — a szerint hogy a felső karika kisebb vagy nagyobb az alsónál — vagy közepén kidomborodó hordó-alakot, vagy pedig olyat, mely közepén behorpad.

Ha a drótból koczka alakot fonunk s ezt mártjuk a szappan-lébe, érdekes alakzatot nyerünk. Mindenik drót-darabtól vékony hártya fog a koczka közepe felé nyulni s a középponton egy kis vizréteg fogja valamennyit össze tartani. Ha ezt újra bemártjuk, de csak az aló végét, még szebb alakot nyerünk, a nagy koczkaiban szabályos kis viz-koczka alakul s ettől minden irányba vékony lapok simulnak a drót kerethez. Ha a kis koczkat valamely oldalon megpattantjuk, újra az előbbi alakzat áll helyre.

A drótból még sokféle alakzatot készíthetünk s egy kis vigyázattal és leleményességgel egyes produkciókat rendezhetünk az annyira egyszerű szappan-buborékkal is.

A CSODÁLATOS HAJLÉK.

— Tréfa. —

— UGYAN ne irigykedjete, hogy nem voltatok velem ott a bácsiéknál! szolt az a kópé Zoltán. Hiszen szép vidék, az igaz; de képzeljétek, a baci háza csak afféle agyagból van össze róva.

— Micsoda? Mint a faluvégi cigányoké?

— Aztán meg a tetején sok nagy lyuk van mindenfelé...

— Nagyon kellemes lehet így őszkor, mikor a nagy eső bezuhog!

— És az egész házban minden nap, minden szobában fagyut olvasztanak.

— Jaj, hisz' akkor ott szörnyű büz lehet!

— Az még semmi. De az enni való leginkább holmi magféle.

— Mint a kanári madaré!

— Sőt még a kávémba is valami répából való históriát tettek.

— Borzasztó! Hogy birhattad ott ki egy héig?

Ekkor haragosan közbe szolt a Zoltán öccse, Ernő:

— Ez mind nem lehet igaz! Meg is mondom a mamának, hogy ilyen csúnyán elrágalmaztad a bácsiék házat!

— Megmondhatod, öcsécském. Éa pedig bebizonyítom, hogy csupa tiszta igazságot beszéltem, csakhogy neked kissé kurta az eszeckéd, hát nem értetted meg.

— Már hogy lehetne igaz? Az lehetetlen.

— Ugyan mért? A bácsi maga mondta, hogy a háza téglából való, a téglát pedig agyagból égetik. A ház tetején kinyulnak a kémények, tehát nagy lyukak vannak rajta. Este gyertyát gyújtanak, a gyertya pedig úgy ég, hogy a fagyuja elolvad. Az enni-való közt van kenyér, kalács és más sütemény, és ez mind buzamagból kerül; a kávéba pedig cukrot tesznek s tudjuk, hogy a cukrot a cukorrépa nedvéből gyártják. Hát nem beszéltem igazat?

Rejtett szám.

Másfélszer $\frac{1}{3}$ forint: mennyi ez?

*

Találós kérdések.

Mifele vaj lágyul meg a hűvösön?

*

Milyen vár van a víz alatt?

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Aesopus“

Tanulságos mesék. (A „Forgó bácsi könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.)

A kisorsolásban azok vesznek részt, akik mind a három kérdésre megfeleleltek.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVII. köt. 17-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

B	É	L	A
É	N	E	K
L	E	N	N
A	K	N	A

Helyesen fejtették meg: Fábíán testvérek, Strasser Henrik, Hirsch Hertha és Zelma, Fuchs Szeréna, Felsenburg Margitka, Velencei Tiborka, Zurányi Gusztáv, Futtaky Ibolya, ifj. Bauer Antal, Basch Andor, Winkler Irma, Lázár Piroska, Mészáros Zsófia, Schwartz Sándor, Schulz Mariska és Pál, ifj. Lukács Józsi (örvendtem a levelednek. *F. b.*), Fekete Sándor, Ferentzy Edith, Botka Irma, ifj. Bolyó Károly és Bolyó Kálmán, Bleuer Etelka, Schwarz Oszkár, Demeter Tibor, Okolicsányi Marcsa, Ginter Teréz, Frank Mariska és Pali, Áchim Mariska, Grössinger Sándor, Grünvald Béla és Sándor, Winkler Edith és Margit, Krausz László, Beck Vilma, Adler Stefike, Mäder Ida, Hedvig és Emma, Székely Jenő, Lányi István és Rudolf, Csippék Margit, Csizék Ilona, Sipőcz Laczika, Ónodi Ferike, Loschitz Alice és Juliska, Rózsa Szeréna, Piroska és Károly, Kasper Sárka, Loránt Ella, Diamant Róza, Tauffer Lolly és Irma, Weldin Oszkár és Sándor, Hollaki Leo (teljesen jól vagy-e már, fiacskám? *F. b.*), Mérihay Emi és Ilonka, Mérey Ágosta, Friedjung Olge és Pista (talán Olga; nevet világosan illik leírni. S mért nem ti magatok irtok? Mert felnőtt ember kezét látom a beküldött sorokban. *F. b.*), Madi István, Kremzir Alice és Ernő, Nátafalussy Béla (ne hányd el az írást! *F. b.*), Sigray Béla, Pali és Pista, Gerber Irma, Szirányi Margit, Havas Margit, Imre Ilona és László, ifj. Boróczy Lajos, Lévay Ilonka, Pap Mária Eleonora, Gruber Jenő és Henrik, Barsy Paula, Hirschler Jolán, Altmann Sarolta, Przybilla Jenő, Flamm Erzi, Nékám István, Reiser Andor, Sternberg Miksa és Vilmos, Krausz Margit, Ravasz Gizi, Gonda Lajos, Gervay Mariska, Igyártó Zoltán, Várady Böske, Michalik Ilonka, Unger Béla és Ervin, Kálvin Erzsike, Barnaffy Böske, Löbl Paula, Skriván Etti, Szentpétery Gyula, Flór Anna, Krausz Margit, Szél Piroska.

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörtént, nyertes lett *Pap Mária Eleonora, Kolozsvártt*, kinek a jutalom-könyvet (*»Kis mesekönyv«*, Grimm testvérek nyomán, a *»Forgó bácsi könyvtára«* című sorozat egyik önálló kötete) a kiadóhivatalmegküldi.

*

A »Kis Lap« XLVII. köt. 16-ik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Nékám István, Flamm Erzi (részben), Przybilla Jenő (részben), Markovits Vili, Unger Béla és Ervin.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Högyész Palika. A madárkádát, bármilyen szépen énekel s magad bármily szívesen ajándékozod ide, be ne küldjed nekem. Ha már kitanitottad s örömöd telik benne, ám tartsd meg; de ide ne kedveskedj velem, kis fiam, mert én, különösen a házamban, nem látom szívesen a szabadságra született madárnak rabságát. De ehhez a visszautasításomhoz meleg köszönetet is fűzök. — **Futtaky Ibolya.** A rejtvényedet besoroztam. De, hogy megértsed, mily formában szeretem: vigyázd meg a közlő számot s a szerint cselekedjél. — **Jóó Sándor.** Hát sok a fura és szokatlan ezen a világon. Hát nem fura az is, hogy épp az az állat, amelyet a mocskosság riasztó példájaként szoktunk emlegetni: éppen a sertés szolgál rá a tisztaságra, amennyiben, mint jól tudod, sörtéből kötik azt a sokféle kefét, melyet testünk és ruházatunk ápolására használunk. Avagy nem fura-e az is, hogy bizonyos növényeket csak akkor élvezünk, ha éretlen: ilyen az uborka; egy másikat csak akkor, ha pudvás: ilyen a berkenye és nospolya; egy harmadikat csupán beteg korában: ilyen a karfiol. S a hizott liba-máj: beteg máj. De épp ezek a kivételek bizonyítanak ama szabály mellett, hogy csak is a tisztát szeressük s csak is az érettet s egészségeset élvezzük. Rajzocskádon mulattam. — **Burián Gergely.** A biciklizéshez nem értek, s ezt leírás utján épp oly kevéssé lehet megtanulni, mint az uszást vagy korcsolyázást. — **Gyémánt Ilona.** Csak néhány hét múlva kerülhet olvasásba. — **Schwarz Oszkár.** Állok elébe a szebb írásnak. Gyors javulást kívánok magadnak is, az írásodnak is, mely különben nem is olyan rossz. — **Winkler Imre.** Nem elég beküldeni a megfejtését valamely feladatnak. Szét-szórva kell bemutatni a koczákban a betűket, s mindenik sor mellé a rendezendő s szóvá összevonandó betűkből keletkező szónak az értelmét oda jegyezni. Tégy kísérletet. Neked is sikerülni fog, mint annyi másnak. — **Demeter Tibor.** Részvétellel olvastam soraidat. Mentül előbb lássam téntával írott leveledet. Ez azt fogja nekem jelenteni, hogy már fölépültél. — **Bolyó testv.** Bármikor irtok, örömet szereztek velem; de csak úgy, ha minden fontos dolgotok elintézése után gondoltok rám. — *Több levélről a jövő számban.*

A „KIS LAP“ minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak fél évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi.* Szerk. és kiadóhivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: *Athenaeum* irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.